

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Mestského podniku služieb mesta Medzev, príspevkovej organizácie**, so sídlom Štóska č. 6, Medzev, IČO: X., *zastúpeného JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., advokátom so sídlom Južná trieda č. 1, Košice*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/6101-38057/2009/992517-r z 25. marca 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/61/2009-65 zo 07. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/61/2009-65 zo 07. júla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania

a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/223/6101-38057/2009/992517-r z 25. marca 2009, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/25123/08/Šir zo dňa 30.12.2008, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtroku 2002 v sume 3.778,79 eura.

Z pohľadu krajského súdu predmetom preskúmania námietok žalobcu bolo zistiť, či sa správny orgán dostatočne vysporiadal s delením príjmov príspevkovej organizácie podliehajúcej zakladateľskej listine čl. 3 podľa uznesenia Mestského zastupiteľstva v Medzeve č. 14/1991/1 zo dňa 29.12.1999 teda, či činnosti, ktoré príspevková organizácia vykonávala, je možné zaradiť medzi verejnoprospešné alebo podnikateľské činnosti.

Poukázal na ustanovenie § 42 ods. 1 až 4 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov, podľa ktorého príspevková organizácia môže vykonávať so súhlasom zriaďovateľa podnikateľskú činnosť nad rámec hlavnej činnosti, pre ktorú bola zriadená, iba ak plní úlohy určené zriaďovateľom. Náklady na podnikateľskú činnosť musia byť kryté výnosmi z nej. Prostriedky získané touto činnosťou používa príspevková organizácia na skvalitňovanie služieb poskytovaných v oblasti hlavnej činnosti. Príspevková organizácia sleduje podnikateľskú činnosť na samostatnom bežnom účte. Príjmy (výnosy) a výdavky (náklady) z tejto činnosti sa nerozpočtujú. Ak je hospodárskym výsledkom podnikateľskej činnosti k 30. septembru rozpočtového roka strata, vedúci príspevkovej organizácie je povinný zabezpečiť, aby bola do konca rozpočtového roka vyrovnaná, alebo urobiť také opatrenia na ukončenie podnikateľskej činnosti, aby sa v ďalšom rozpočtovom roku už nevykonávala. Zisk z podnikateľskej činnosti príspevkovej organizácie po zdanení je zdrojom rezervného fondu príspevkovej organizácie.

Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z obsahu administratívneho spisu a z obsahu faktúr vystavených žalobcom pre odberateľov na základe ním poskytovaných služieb a zistil, že žalobca okrem verejnoprospešných prác vykonávaných ako príspevková organizácia zriadená obcou, taktiež vykonával i podnikateľskú činnosť, ktorá mala byť predmetom určenia daňovej povinnosti dane z pridanej hodnoty. Žalobca si ako platiteľ DPH v spornom zdaňovacom období uplatnil nárok na odpočet DPH za prijaté zdaniteľné plnenia, došlé faktúry za dodávku plynu od dodávateľa SPP, a. s., nákup tuhých palív a za práce prijaté v súvislosti s plynifikáciou v plnej výške na vstupe, čím deklaroval, že použil prijaté plnenia na svoje uskutočnené zdaniteľné plnenia, pričom uplatnil daň z pridanej hodnoty len k faktúram, ktoré boli vystavené pre odberateľa OSBD Moldava nad Bodvou a bytové hospodárstvo Medzev a pri ich dodaní žalobcovi vznikla daňová povinnosť DPH na výstupe, nakoľko na výzvu správcu dane nešpecifikoval charakter poskytovaných dodávok tepla

a teplej úžitkovej vody vo vzťahu k hlavnej činnosti alebo podnikateľskej činnosti žalobcu, a to predovšetkým na strediskách č. 407, 400, 402, 401 a 409. Správca dane v rámci kontroly DPH za zdaňovacie obdobie I. štvrťroka 2002 na základe vyfakturovaných dodávok a služieb vyselektoval podľa charakteru služieb poskytnutých žalobcom a charakteru odberateľov verejnoprospešné a podnikateľské činnosti žalobcu a na základe tejto úpravy bola žalobcovi dorubená daňová povinnosť. Podľa zistenia správcu dane pod podnikateľské činnosti bolo potrebné zaradiť výkon stavebných prác, poskytovanie stavebných služieb, odvoz a likvidáciu odpadu vykonaných mimo obvodu Mesta Medzev, nakoľko príspevková organizácia zriadená za účelom výkonu verejnoprospešných činností pre mesto ako zriaďovateľ a realizuje svoju hlavnú činnosť na zabezpečenie potrieb mesta a jeho obyvateľov.

Vo vzťahu k uplynutiu prekluzívnej lehoty na vyrubenie DPH krajský súd zaujal stanovisko, že prerokovaním protokolu o daňovej kontrole v roku 2006 vykonanej za predmetné zdaňovacie obdobia DPH v zmysle § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. začala od konca roku 2006 plynúť nová päťročná lehota na zánik práva vyrubiť daň a uplynula by až v roku 2011.

Taktiež správca dane vykonal v roku 2008 daňovú kontrolu na DPH za predmetné zdaňovacie obdobie v súlade so zákonom a nebola tu prekážka nenaplnenia podmienok na výkon opakovanej daňovej kontroly za rovnané zdaňovacie obdobie, nakoľko žalobou napadnuté dorubenie daňovej povinnosti vzišlo z výsledkov daňovej kontroly, ktorá prebehla v rámci výkonu riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolacie konanie v súlade s ustanovením § 15b ods. 3 písm. a/ zákona o správe daní a poplatkov.

Krajský súd považoval námietky žalobcu o nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozhodnutí správneho orgánu a odvolacieho orgánu z dôvodu nedostatku právnych a skutkových dôvodov za neopodstatnené, nakoľko podľa názoru súdu bol v rozhodnutiach druh podnikateľských činností žalobcu riadne vymedzený a konkretizovaný podrobným výpočtom dodávateľsko-odberateľských faktúr uvedených ako prílohu k rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, čo zodpovedalo riadnemu odôvodneniu rozhodnutia.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok krajského súdu je zmätočný a pre nedostatok dôvodov a pre rozpor s platnou právnou úpravou nepreskúmateľný, a preto navrhuje odvolaním napadnutý rozsudok súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Žalobca sa nestotožnil s názorom krajského súdu v tom, že pri sporne dorubenej daňovej povinnosti ide o iné zdaňovacie obdobie na DPH, než to, ktoré už správca dane kontroloval v roku 2003, a teda nebola podľa súdu daná zákonná prekážka právoplatne skončenej veci. Podľa názoru žalobcu DPH nie je výsledkom činnosti daňovníka výlučne a jedine za jedno zdaňovacie obdobie, ale jednoznačne sa prelína a zasahuje svojimi finančnými a daňovými dopadmi aj do predchádzajúcich a nasledujúcich zdaňovacích období.

Preto podľa žalobcu, ak bola vykonaná osobitná samostatná daňová kontrola na DPH za rok 2002, podľa žalobcu je jedno za ktoré zdaňovacie obdobie, potom to musí mať zákonite dopad na celkovú daňovú povinnosť daňovníka. Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že zo záverov daňovej kontroly, rozhodnutím správcu dane č. 711/230/678/6162/2003/Pe/Ši vyplýva, že u žalobcu neboli zistené žiadne nedostatky a chyby, neboli porušené právne predpisy a bol vrátený nadmerný odpočet DPH vo výške 116.338 Sk. Žalobca namietal, že týmito dôvodmi sa súd vôbec nezaoberal, len bez akéhokoľvek odôvodnenia konštatoval, že tu nie je jediná prekážka právoplatne rozhodnutej veci.

Žalobca v odvolaní taktiež namietal, že sa krajský súd vôbec nezaoberal koeficientom výkonu činnosti v nadväznosti na rozdelenie charakteru činností vykonávaných žalobcom. Podľa názoru žalobcu, vzhľadom na zmiešaný charakter činností vykonávaných žalobcom (verejnoprospešných a podnikateľských) je nevyhnutné postupovať prostredníctvom určenia koeficientu ako podielu podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti, pričom podľa žalobcu tento podiel nie je výsledkom každého zdaňovacieho obdobia samostatne. V tejto časti žalobca vidí rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre rozpor s platnou právnou úpravou. Uvedený postup je potrebné kvalifikovať ako zásadný právny rozpor s európskymi princípmi zaväzujúcimi Slovenskú republiku, a to princípu legitímnych očakávaní a zásadou rovnakého rozhodovania v skutkovo rovnakých alebo porovnateľných veciach (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na daňové konanie).

Žalobca nesúhlasil s odôvodnením žalobou napadnutého rozsudku v časti konštatujúcej podrobné zdôvodnenie rozlíšenia činností vykonávaných žalobcom z hľadiska verejnoprospešnosti alebo podnikateľskej činnosti pre účely určenia DPH za sporné zdaňovacie obdobie, nakoľko z rozhodnutia správcu dane nie je zrejmé, prečo a z akých právnych a skutkových dôvodov kontrolované činnosti nemôžu byť posudzované ako činnosti nepodliehajúce dani. Podľa názoru žalobcu bolo zákonnou povinnosťou súdu vysporiadať sa s tým u každého jednotlivého plnenia a rozlíšiť a uviesť presné rozlišovacie kritériá –

charakter cieľa a dôvod činnosti žalobcu. Nepostačuje všeobecné konštatovanie bez právne relevantných dôkazov.

Žalobca v odvolaní taktiež poukazoval na skutočnosť, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré v žalobe ako i v odvolaní poukazoval, predovšetkým dal do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 5Sž/98-105/00, ktorý detailne rozoberá právne a skutkové okolnosti posúdenia charakteru a účelu činnosti príspevkovej organizácie obce Nálepkovo.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 19.06.2009 podané k žalobe. K námietke žalobcu ohľadom určenia koeficientu ako podielu podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti uviedol, že z obsahu námietky sa nedá posúdiť, na aký spôsob určenia koeficientu, vzhľadom na zmiešaný charakter činnosti, a to verejnoprospešný a podnikateľský, chcel žalobca v odvolaní poukázať.

Podľa ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších (ďalej len „zákon o DPH“) predpisov platiteľ vypočíta pomernú časť odpočtu dane prostredníctvom koeficientu vtedy, ak uskutočňuje zdaniteľné plnenia, pri ktorých má nárok na odpočet dane a zdaniteľné plnenia, pri ktorých nárok na odpočet nemá. Podľa § 20 ods.4 citovaného zákona platiteľ nemá nárok na odpočet dane, ak uskutočňuje plnenia oslobodené od dane podľa ustanovenia § 26 zákona. V prípade poskytnutia zdaniteľných plnení oslobodených od dane to bolo správcom dane aj zohľadnené (bod 3.6 strana 40 až 43 protokolu o kontrole č. 711/320/23921/2008), kde sa v zmysle § 21 ods. 3 zákona o DPH vypočítal už ročný koeficient. Citované ustanovenie ani neumožňuje výpočet koeficientu podľa jednotlivých štvrtí rokov.

Žalovaný poukázal na to, že ak platiteľ prijme zdaniteľné plnenie na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení a zároveň na iný účel ako uskutočňovanie zdaniteľných plnení, potom má v zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o DPH nárok na odpočet iba v pomernej výške zodpovedajúcej rozsahu použitia prijatého zdaniteľného plnenia na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení (strana 6 protokolu).

Nesúhlasil s námietkou žalobcu ohľadne nedostatočného rozlíšenia činnosti, pretože správca dane v protokole ako aj v dodatočnom platobnom výmere, vychádzajúc pritom zo zakladacej listiny a štatútu žalobcu, presne špecifikoval zdaniteľné plnenia, t. j. plnenia podliehajúce dani z pridanej hodnoty a plnenia, ktoré boli vykonané v rámci hlavnej činnosti, teda plnenia mimo režimu dane z pridanej hodnoty. Dôsledne pritom vykonal rozlíšenie

činností podľa obsahu, aj podľa toho, pre koho bolo vykonané. Podľa žalovaného je prioritným dôkazným prostriedkom preukazujúcim vyššie uvedené skutočnosti faktúra, ktorá obsahuje charakter fakturovanej služby a odberateľa, v prospech ktorého dodávateľ túto službu vykonal. Správca dane však za účelom špecifikácie hlavnej činnosti a podnikateľskej činnosti použil aj iné dôkazné prostriedky (napr. živnostenský list, rozhodnutie o udelení licencie na podnikanie v energetických odvetviach, zakladaciu listinu, Štatút Mestského podniku služieb, zápisnice o ústnom pojednávaní).

Na základe uvedeného žalovaný navrhoval, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 21 ods. 2 a ods. 4, § 22 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách účinného do 31.12.2004 (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“) príspevkové organizácie sú aj právnické osoby obce, ktoré sú na rozpočet obce zapojené príspevkom. Platia pre ne finančné vzťahy určené obcou v rámci ich rozpočtov. Zriaďujú sa rozhodnutím obce na plnenie úloh obce, t. j. na plnenie ich základných verejných funkcií alebo na verejnoprospešné činnosti, ktoré sú na základe osobitných predpisov alebo rozhodnutia príslušných orgánov úplne alebo čiastočne financované z rozpočtu obce. Príspevková organizácia je právnická osoba, ktorá svoje príjmy používa na financovanie vlastnej činnosti a doplnenie zdrojov sa zabezpečuje z rozpočtu obce. Môže vykonávať

podnikateľskú činnosť len po predchádzajúcom písomnom súhlase zriaďovateľa za podmienok ustanovených týmto zákonom a osobitným predpisom.

Podľa § 42 zákona o rozpočtových pravidlách príspevková organizácia môže vykonávať so súhlasom zriaďovateľa podnikateľskú činnosť nad rámec hlavnej činnosti, pre ktorú bola zriadená, iba ak plní úlohy určené zriaďovateľom. Náklady na podnikateľskú činnosť musia byť kryté výnosmi z nej. Prostriedky získané touto činnosťou používa príspevková organizácia na skvalitňovanie služieb poskytovaných v rámci hlavnej činnosti. Príspevková organizácia sleduje podnikateľskú činnosť na samostatnom bežnom účte, pričom príjmy (výnosy) a výdavky (náklady) z tejto činnosti sa nerozpočtujú. Zisk z podnikateľskej činnosti príspevkovej organizácie po zdanení je zdrojom rezervného fondu príspevkovej organizácie.

Podľa § 15b ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2003 (ďalej len „zákon o správe daní“) opakovanou daňovou kontrolou sa rozumie daňová kontrola tej istej dane u daňového subjektu za zdaňovacie obdobie, za ktoré už bola vykonaná na podnet odvolacieho orgánu podľa § 48 ods. 1. Opakovanou daňovou kontrolou nie je preverenie výsledku daňovej kontroly v rámci konania o riadnych opravných prostriedkoch alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch (§ 15b ods. 3 písm. a/ citovaného zákona).

Podľa § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane. Ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane, plynie päťročná lehota znova od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumený.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o DPH platiteľ je povinný viesť osobitne záznamy o prijatých a uskutočnených zdaniteľných plneniach v tuzemsku a osobitne záznamy o dovoze tovaru, v ktorých uvedie údaje rozhodujúce na určenie dane podľa jednotlivých zdaňovacích období. Tieto záznamy vedie v členení podľa jednotlivých sadzieb dane a oslobodenia

od dane. O prijatých zdaniteľných plneniach a o dovoze tovaru vedie platiteľ záznamy v členení na plnenia s možnosťou odpočítania dane, bez možnosti odpočítania dane a na plnenia, pri ktorých je povinný použiť koeficient podľa § 21.

Podľa § 24 ods. 2 zákona o DPH platiteľ, ktorý nie je založený alebo zriadený za účelom podnikania, je povinný osobitne viesť záznamy podľa odseku 1 v rozsahu jeho podnikania.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vysporiadal s hodnotením zákonnosti postupu správcu dane ako i zákonnosti rozhodnutia žalovaného odvolacieho správneho orgánu, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Predmetom preskúmvacieho súdneho konania v danej veci je rozhodnutie a postup, ktorým žalovaný správny orgán rozhodoval o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrt'rok 2002. Spornou medzi účastníkmi ostala otázka, či daňové orgány oboch stupňov postupovali správne pri určení, ktoré z činností žalobcu nemali verejnoprospešný charakter, a teda išlo o podnikateľské činnosti považované za zdaniteľné plnenia. Žalobca tvrdil, že všetky ním vykonávané činnosti mali verejnoprospešný charakter a daňové orgány dospeli k záveru, že v danom zdaňovacom období žalobca vykonával súčasne verejnoprospešné činnosti a podnikateľské činnosti, ktoré posúdili ako zdaniteľné plnenia.

Relevantné námietky žalobcu (týkajúce sa právoplatne skončenej veci, nepreskúmateľnosti rozhodnutia, rozlíšenia činností, potreby postupovať prostredníctvom určenia koeficientu, vykonania daňovej kontroly, nepreskúmateľnosti a zmätočnosti) sú opakované. Náležite sa s nimi zaoberal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ žalobca namietal, že daňové orgány sa dostatočne nevenovali otázkam rozlíšenia činností, ktoré žalobca vykonával v kontrolovanom zdaňovacom období, možno len zopakovať, že správca dane v súlade so skutkovými a právnymi závermi, vyslovenými žalovaným správnym orgánom v rozhodnutiach, zrušujúcich platobné výmery správcu dane, vykonal opakovanú daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol, s ktorým bol žalobca oboznámený a z ktorého jasne a zrozumiteľne vyplýva, ktoré činnosti považoval správca dane za činnosti vykonávané v rámci hlavnej činnosti žalobcu (teda

za verejnoprospešné činnosti) a ktoré považoval za podnikateľské činnosti. Skutkové zistenia uvedené v protokole o opakovanej daňovej kontrole uviedol správca dane aj v dodatočnom platobnom výmere zo dňa 30.12.2008 aj s presným vymedzením činností, vykonávaných žalobcom v kontrolovanom zdaňovacom období, ktoré považoval správca dane za činnosti verejnoprospešného charakteru a tých, ktoré považoval za podnikateľské činnosti. Náležite odôvodnil, z ktorých dokladov predložených žalobcom vychádzal, k akým skutkovým zisteniam z týchto dokladov dospel a aký právny záver pri hodnotení jednotlivých dokladov, ktorými žalobca preukazoval uskutočňovanie svojej činnosti v kontrolovanom období, vyvodil.

Aj najvyšší súd sa stotožnil so závermi daňových orgánov oboch stupňov, že povinnosťou žalobcu ako registrovaného platiteľa dane z pridanej hodnoty bolo presne a jednoznačne odlišovať činnosti vykonané v súvislosti s jeho základným poslaním (verejnoprospešnou činnosťou) a činnosti vykonané pre ostatné subjekty, napr. pre podnikateľov, pre iné obce, ako i pre občanov iných obcí.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd sa plne stotožňuje i s názorom Krajského súdu v Košiciach, že správca dane pri vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za III. štvrt'rok 2002 postupoval v súlade so zákonom, keď pri vybraných činnostiach (poskytovaných službách) žalobcu ustálil, že ide o výkon podnikateľskej činnosti (a nie o zabezpečenie verejnoprospešných služieb), pričom rozlišovacím kritériom bol účel, resp. dôvod pre ktorý bola konkrétna služba poskytnutá.

Žalobca nenamietal, žeby žalovaný nesprávne vyrubil daň pri nejakom konkrétnom poskytnutom plnení. Namietal, že krajský súd neodôvodnil, prečo vybrané posudzované činnosti žalobcu podliehajú dani z pridanej hodnoty. Najvyšší súd nesúhlasí s touto námietkou žalobcu, nakoľko z napadnutého rozsudku je zrejmé, akými kritériami sa krajský súd riadil, t. j., či išlo o činnosť v prospech obce ako zriaďovateľa, alebo či išlo o činnosť, ktorej cieľom je dosiahnutie zisku – podnikateľskú činnosť.

So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vyporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého

rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinného od 15.10.2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa bolo potrebné osobitne zaoberať.

Najvyšší súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu uvedenú v odvolaní, že vzhľadom na zmiešaný charakter činnosti (verejnoprospešnej a podnikateľskej) bolo potrebné postupovať prostredníctvom koeficientu ako podielu podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti, ktorý podiel ale nie je výsledkom každého zdaňovacieho obdobia samostatne, pričom žalobca uviedol, že na túto skutočnosť dostatočne poukázal už v žalobe. Po preskúmaní predloženého spisu (ako súdneho tak aj administratívneho) najvyšší súd zistil, že uvedenú námietku žalobca neuplatnil v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a súd v rámci súdneho prieskumu vychádza zo skutkového stavu veci v čase rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, teda v danom prípade v čase rozhodnutia žalovaného správneho orgánu (§ 250i ods. 1 OSP), ale rozhodujúce je, že ju nevzniesol ani v žalobe, v dôsledku čoho táto námietka bola žalobcom uplatnená po uplynutí zákonnej lehoty stanovenej v § 250b ods. 1 OSP.

Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t. j. v medziach žaloby). Rozsahom a dôvodmi uvedenými v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Tu platí v správnom súdnictve koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, avšak rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným dôvodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby správny súd nemôže prihliadať.

Pre úplnosť najvyšší súd vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu k namietanej prekážke právoplatne rozhodnutej veci za zdaňovacie obdobie I. štvrťroka 2003 uvádza, že predmetom daňovej kontroly na preverenie uplatneného nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH bolo iné zdaňovacie obdobie, konkrétne III. štvrťrok 2002, a nie žalobcom namietané zdaňovacie obdobie I. štvrťroka 2003.

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, nakoľko žalovaný sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia relevantných daňových predpisov.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Zákonom č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, Banská Bystrica. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP,

keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o p r a v n ý p r o s t r i e d o k n i e j e p r í p u s t n ý .

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková